

Τα βλαστάρια του πλάτανου (Μύθος - Παραβολή)

Οι εξελίξεις «τρέχουν» τόσο αδυσώπητα που

δεν τις προλαβαίνω πια, σαν τα διαδοχικά κύματα που χτυπάνε ένα βράχο, με διαφορετική ένταση, συχνότητα και χροιά! Με χτυπάνε και με διαμορφώνουν...

Σίγουρα δεν μπορώ να κλείσω τα μάτια, τα αυτιά και την καρδιά; Σίγουρα όχι. Αυτό που βλέπω, ακούω και νοιώθω είναι το ξύπνημα μία διχόνοιας, μίας σύγκρουσης πάνω από την θλίψη, την αγανάκτηση και την οργή. Σαν φάντασμα πετάει πάνω από τις στάχτες βάζοντας λόγια στα χείλη των ανθρώπων, σκέψεις εκεί που δεν υπήρχαν και ασυνείδητες δράσεις...

Με όλες αυτές τις σκέψεις αναρτώ τον παρακάτω μύθο, που τον θεωρώ επίκαιρο όσο ποτέ. Γνωρίζω καλά ότι είναι μακροσκελής, αλλά συγχωρέστε με που δεν τόλμησα να τον περικόψω... όποιος έχει την υπομονή ας τον διαβάσει...

[\(περισσότερα...\)](#)